

Arrest

nr. 126 909 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 november 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Tom VAN GESTEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.05.2013 werd ingediend door :

M., A. (R. R. : (...)) geboren te (...) op (...)

M., A. (R.R.: (...)) ook gekend als: D., A.

geboren te (...)op (...)

+ wettelijke vertegenwoordigers van:

M., A. geboren op (...)

M., A. geboren op (...)

M., A. geboren op (...)

allen: nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging töt verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat Dhr. M. sinds 20.01.2010 in België zou verblijven en dat Mevr. M. sinds 01.03.2010 in België zou verblijven; zij perfect geïntegreerd zouden zijn en zij zich volledig zouden geïntegreerd hebben in België; betrokkenen zich bewust zouden zijn van het feit dat hun integratie zou afhangen van de kennis van één van de nationale talen en zij daarom besloten zouden hebben om Nederlandse lessen te nemen en zij deze lessen zouden volgen in Taxandria CVO; Dhr. M. ook zijn bereidheid om in België te willen leven en werken zou tonen en hij verschillende attesten van verschillende opleidingen zou voorleggen; betrokkenen ook zouden wensen te benadrukken dat zij vanaf hun aankomst alhier hun wil tot integratie zouden hebben getoond door aan een cursus maatschappelijke oriëntatie deel te nemen en Dhr. M. ter staving een attest van deelname cursus maatschappelijk oriëntatie, een attest basiskennis bedrijfsbeheer dd. 12.12.2012 een attest van inschrijving voor een opleiding van basis schilder, wand en vloer dd. 14.02.2012 en een getuigschrift van een leerpunt-cursus 'bouwen aan de toekomst, Nederlands op de werkvloer: schilderen dd. 01.04.2010 voorlegt en Mevr. M. ter staving een attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie, een attest van inburgering dd. 20.09.2011 en een addendum bij het inburgeringscontract en deelcertificaten van de module voorlegt en betrokkenen getuigenverklaringen van personen met de Belgische nationaliteit aan het dossier toevoegen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan en er ter staving een getuigschrift van basisonderwijs ten aanzien van A. en een verklaring dd. 15.01.2013 ten aanzien van de drie kinderen worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing met in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend door Dhr. M. op 20.01.2010 en ingediend door Mevr. M. op 01.03.2010, werd afgesloten op

23.12.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan één jaar en elf maanden voor Dhr. M. en minder dan één jaar en tien maanden voor Mevr. M. - was ook met van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1A van het Verdrag van Genève en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Zij voeren ter adstruering van het eerste middel aan wat volgt:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken er zich toe beperkt te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Terwijl de formele motiveringsplicht er precies toe strekt om de rechtsonderhorigen een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing, dat zij, ten aanzien van die motieven, in staat zijn om met kennis van zaken voor hun rechten op te komen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich er in casu louter toe beperkt vast te stellen dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk zou zijn omdat er in hoofde van verzoekers geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in te dienen via de gewone procedure.

Dat er zodoende slechts zeer summier wordt uiteengezet waarom men tot de huidige beslissing gekomen is en er in de bestreden beslissing op geen enkele wijze, minstens op een niet afdoende wijze, gemotiveerd wordt waarom er geen rekening wordt gehouden met deze door verzoekers opgeworpen argumentatie.

Dat er vervolgens geconcludeerd dient te worden dat er een schending voorhanden is van art. 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en een schending van art. 2 en art. 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.

Dat één en ander in het verleden reeds werd bevestigd en werd benadrukt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in o.a. de arresten 83.956 van 29 juni 2012 en 84.293 van 6 juli 2012.

Door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd in deze arresten met recht en rede gesteld dat de motivering van een DVZ-beslissing de aanvragers minimaal moet toelaten te begrijpen waarom de beslissing genomen werd zodat zij met kennis van zaken hun rechtsmiddelen kunnen aanwenden. Wanneer derhalve geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die in een wetsbepaling worden gesteld, dient duidelijk uiteengezet te worden waarom deze voorwaarden niet van toepassing zijn.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. Samen met de verwerende partij merkt de Raad op dat de schending van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie in het kader van de huidige procedure niet op een dienstige wijze kan worden aangevoerd, aangezien deze bepaling voorziet in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus kan worden toegekend aan een vreemdeling, maar in de bestreden beslissing geen standpunt wordt ingenomen over de erkenning van de vluchtelingenstatus. Daarenboven ontbreekt elke toelichting over de ingeroepen schending van deze verdragsbepaling.

Verzoekers beroepen zich verder op een schending van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur". De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers nalaten aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr. 151.540). Verzoekers verstrekken evenmin enige verdere toelichting bij deze aangevoerde schending. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de

vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Zoals de verzoekende partijen terecht stellen, bestaat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Ter zake past het om de rechtsgrond van de bestreden beslissing in herinnering te brengen:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Meer in het bijzonder oordeelt de verwerende partij alle door de verzoekende partijen aangehaalde elementen ter ondersteuning van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en komt zij tot de conclusie dat zij geen buitengewone omstandigheid vormen en niet verantwoord worden waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de verwerende partij besloten heeft dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dan wel op algemene wijze dat in de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd wordt waarom er geen rekening wordt gehouden met de door hen opgeworpen argumentatie, maar tonen niet aan op welk concreet element niet afdoende werd geantwoord en waarom. De verwerende partij moest immers niet de motieven van de motieven gaan uiteenzetten, en heeft, door de bestreden beslissing aldus te schragen, deugdelijk gehandeld in het licht van de verplichtingen van de formele motiveringswet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers verschaffen de volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Terwijl de rechtspraak van de Raad van State preciseerd dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem. 1997, nr. 4; p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Verzoekers lieten in hun land van herkomst alles en iedereen achter. Zij beschikken zodoende niet over het nodige sociaal netwerk om op een menselijk verantwoorde wijze terug te keren naar Rusland.

Verzoekers volgen bovendien beiden Nederlandse lessen, waarbij hun kinderen allen in België naar school gaan.

Bij de heer M. werd daarenboven tot tweemaal toe teelbalkanker vastgesteld, waarvoor een tijdig ingrijpen met heelkunde en chemotherapie noodzakelijk is, doch welke behandelingen niet gegarandeerd kunnen worden in het land van herkomst en welke behandelingen zodoende dienen plaats te vinden in België.

*Dat er in hoofde van verzoekers bijgevolg wel buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om de aanvraag tot machtiging van verblijf in België in te dienen.
Dat het middel bijgevolg ernstig is.”*

2.2.2. De bestreden beslissing verklaart, zoals reeds gesteld, de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Bij de beoordeling van het eerste middel werd de draagwijdte van het begrip “*buitengewone omstandigheden*” al toegelicht. Ter zake kan er dan ook opnieuw naar worden verwezen.

Verzoekers betogen dat zij in hun land van herkomst niet over het nodige sociaal netwerk beschikken om er terug te keren, en dat bij de heer M. tot tweemaal toe teelbalkanker werd vastgesteld, waarvoor de behandeling niet gegarandeerd kan worden in het land van herkomst, maar de Raad stelt dienaangaande samen met de verwerende partij vast dat zij van deze elementen geen gewag hadden gemaakt in hun aanvraag, zodat zij deze elementen niet voor de eerste keer kunnen inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Louter ten overvloede dient er op te worden gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op grond van voormelde aandoening op een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* heeft ingediend, en dat artikel 9*bis*, §2, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Verder dient de Raad vast te stellen dat verzoekers enkele van de in hun aanvraag reeds aangehaalde elementen herhalen, met name dat zij Nederlandse lessen volgen en dat hun kinderen in België naar school gaan en dienaangaande louter op algemene wijze te stellen dat er wél buitengewone omstandigheden voorhanden zijn doch op geen enkele wijze toelichten waarom deze elementen van integratie en het schoolgaan van de kinderen *in casu*, in weerwil van wat in de bestreden beslissing werd gesteld en in weerwil van de hierboven aangehaalde vaste rechtspraak, alsnog zouden moeten worden beschouwd als zijnde buitengewone omstandigheden. Het louter tegenspreken van de verwerende partij, zonder dat concrete argumenten worden aangebracht om dat standpunt in een ander daglicht te stellen, volstaat geenszins om een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Verzoekers tonen, samengevat, met hun uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris in strijd met artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de door hen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die verhinderen dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf indienen via de reguliere weg, met name bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoekers lichten het derde middel toe als volgt:

*“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen aanvraag om machtiging tot verblijf in België verantwoorden.
Terwijl overeenkomstig artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie en er geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische*

samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan de realiteit van de persoonlijke situatie waarin verzoekers zich op heden bevinden en die hen er toe bewogen heeft een regularisatieaanvraag in te dienen.

Dat verzoekers immers gegronde redenen hebben om een regularisatieaanvraag in te dienen omwille van humanitaire redenen, precies omdat zij hun privébelangen en privéleven wensen te vrijwaren.

Reeds vanaf hun komst naar België schreven verzoekers zich in voor een cursus maatschappelijke oriëntatie, evenals voor taallessen die zij met succes tot een goed einde wisten te brengen.

Verzoekers zijn enorm goed geïntegreerd in ons land, waarbij zij zich bewust zijn van de noodzaak van een vlotte kennis van het Nederlands voor de participatie en zij beiden thans nog steeds Nederlandse les volgen.

De heer M. is ook werkbereid, waarbij hij verschillende attesten van verscheidene opleidingen kan voorleggen, zoals een attest basiskennis bedrijfsbeheer en een attest van 'bouwen aan de toekomst, Nederlands op de werkvloer: schilderen'.

Verzoekers hebben zich steeds in regel gesteld bij de Belgische overheden en hebben nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd en hebben zich steeds goed gedragen.

De drie kinderen van partijen gaan allen in België naar school.

Verzoekers beschikken zodoende niet over het nodige sociaal netwerk om op een menselijk verantwoorde wijze terug te keren naar Rusland.

Alle belangen van verzoekers bevinden zich thans in België.

Verzoekers hebben hier ondertussen eveneens een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd.

Een negatieve beslissing in het kader van de regularisatieaanvraag van verzoekers vormt dan ook een inbreuk op artikel 8 EVRM, dat het recht inhoudt op de eerbiediging van het privéleven, wat aan verzoekers het recht geeft om relaties met anderen te ontwikkelen en deze relaties te onderhouden.

Door het uitvoeren van de thans bestreden beslissing, worden aan verzoekers alle kansen ontnomen om een regularisatie om humanitaire redenen te kunnen bekomen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). RvV 144 455 - Pagina 8

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekers' betoog is er op gericht aan te tonen dat de bestreden beslissing het door hen in België opgebouwde privéleven schendt. Zij wijzen op hun integratie, gevolgde lessen Nederlands en maatschappelijke oriëntatie, hun werkbereidheid, gevolgde beroepsopleidingen, hun vrienden- en kennissenkring en het feit dat hun kinderen in België naar school gaan. Voorts betogen zij dat zij niet over het nodige sociaal netwerk beschikken om op een menselijk verantwoorde wijze terug te keren naar Rusland. Zij besluiten dat, door het uitvoeren van de bestreden beslissing, hen alle kansen ontnomen worden om een regularisatie om humanitaire redenen te kunnen bekomen.

Daargelaten de vraag of het bestaan van privéleven op Belgisch grondgebied is aangetoond, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat verzoekers enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Zij beroepen zich integendeel op een schending van artikel 8 van het EVRM opdat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kunnen indienen in plaats van – zoals de wet in beginsel

vereist – in hun land van herkomst. Er blijkt aldus niet dat er sprake is van een inmenging in het privéleven. Enige toetsing aan artikel 8, tweede lid van de vreemdelingenwet dient bijgevolg niet te worden doorgevoerd. Wel dient te worden nagegaan of er niettemin enige positieve verplichting rust(te) op de verwerende partij om verzoekers toe te laten de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen in plaats van in het herkomstland. Zoals reeds aangegeven, is een belangenafweging hiertoe vereist.

De verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen van integratie van verzoekers en het feit dat hun kinderen naar school gaan geen omstandigheden uitmaken die een tijdelijke terugkeer naar hun land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Specifiek met betrekking tot het feit dat de kinderen in België naar school gaan oordeelde de verwerende partij dat verzoekers niet aantonen dat hun kinderen in hun land van herkomst geen scholing kunnen verkrijgen en dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De verwerende partij motiveert verder dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, en dat de asielprocedures niet van die aard waren dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Derhalve blijkt dat de verwerende partij in deze een belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het privéleven van verzoekers in België enerzijds en de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid, hetgeen een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde, anderzijds.

Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat er sprake zou zijn van enige disproportionaliteit bij deze belangenafweging.

De Raad wijst er op dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen in beginsel niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook *in casu* kan op grond van de vage en niet door concrete elementen gesteunde beweringen dat verzoekers niet over het nodige sociaal netwerk beschikken om op een menselijk verantwoorde wijze terug te keren naar Rusland, nog niet worden besloten dat verweerder op disproporionele wijze besloot dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die hen verhinderen terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. Hun algemene uiteenzetting is onvoldoende om *in casu* te besluiten tot een onvoldoende belangenafweging door de verwerende partij nu, zoals dat reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, verzoekers wisten, of moesten weten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

De bestreden beslissing spreekt zich daarnaast niet uit over de grond van de aanvraag van verzoekers om te worden gemachtigd tot een verblijf en verhindert hen ook geenszins om opnieuw het land binnen te komen indien hun aanvraag positief wordt beoordeeld. Ze houdt dan ook geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de verwerende partij ten gronde of het door verzoekers ingeroepen privéleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoekers de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kunnen laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS